

# РЕШЕНИЕ

№ 7248

гр. София, 14.12.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,**  
в публично заседание на 08.12.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ирина Кюртева**

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8390** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Ищецът Н. В. Ч. твърди в исковата си молба, че с Решение от 06.07.2020г. по НАХД № 17513/2016 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/ е отменено Наказателно постановление (НП) № 16-4332-009218/28.06.2016 г., издадено от началник-група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция” /СДВР-ОПП/. В съдебното производство по обжалване на НП пред СРС е представляван и защитаван от адвокат, за което направила разноски в размер на 300 лв. по договор за правна защита и съдействие. Претендира вреди в размер на направените разноски общо в размер на 300 лв., които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт - НП, ведно със законната лихва върху главницата от деня на подаване на исковата молба до деня на окончателното ѝ изплащане. Претендира съдебни и деловодни разноски, както и адвокатски хонорар за процесуално представителство и защита по настоящото дело.

Ищецът в съдебно заседание, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. Ч., преупълномощена от адв.Т., която поддържа исковата молба. Моли исковата претенция да бъде уважена като основателна и доказана. Претендира разноски по делото.

Ответникът в представения писмен отговор оспорва предявеният иск като неоснователен и недоказан и моли за неговото отхвърляне. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, направен в настоящото производство.

Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание не се представлява.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата претенция. Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление /НП/ № 16-4332-009218/28.06.2016 г., издадено от Началник група към ОПП-СДВР, е била ангажирана отговорността на Н. В. Ч., на основание чл. 177, ал. 1, т.2, пр. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, като му е наложена "глоба" в размер на 300 лв. за нарушение на чл.150 от ЗДвП. Наказателното постановление е отменено с Решение от 06.07.2020г., постановено по НАХД № 17513/2016г. по описа на СРС, НО, 122 състав. Решението не е обжалвано от СДВР и е влязло в сила на 11.08.2020г. Видно от приложеното по настоящото производство НАХД № 17513/2016г. по описа на СРС, по същото са представени адвокатско пълномощно и Договор за правна защита и съдействие от 26.09.2016г., съгласно който ищецът е упълномощил адв.А. Т. да изготви и подпише жалба срещу № 16-4332-009218/28.06.2016г., издадено от Началник група към ОПП-СДВР, и за процесуално представителство и защита пред съда. Предоставил е възможността на упълномощеното лице да преупълномощава трети лица с предоставените му пълномощия. На 14.02.2017г. адв. Т. е преупълномощила адв. М. И., с предоставените ѝ по силата на пълномощното, подписано от Ч., права. Ищецът е заплатил за адвокатска защита възнаграждение в размер на 300лв. в брой. Видно е от протокола от проведеното съдебно заседание, че адв. М. И. е представлявал ищеца, явил се е в съдебната зала, изложил е защитна теза в полза на доверителя си, както и изразил становище, касаещо установяване на обективната истина в полза на Ч..

В настоящото производство е представено адвокатско пълномощно и Договор за правна защита и съдействие /л.10/ сключен между Н. В. Ч. и адв. А. Т.. Предметът на договора е изготвяне и подписване на жалба и процесуално представителство пред АССГ във връзка с подаване на искова молба по ЗОДОВ. Предоставил е възможността на упълномощеното лице да преупълномощава трети лица с предоставените му пълномощия. Адв. Т. е преупълномощила адв. К. Ч., с предоставените ѝ по силата на пълномощното, подписано от Ч., права /л.28/. Договореното възнаграждение е в размер на 300 лв., платено в брой при подписване на договора на 18.08.2020г..

Представените пълномощно и договор не са оспорени от ответника.

#### ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконнообразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконнообразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменен обжалваният акт, с което на ищеца е било наложено административно наказание от ответника, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменен акта – НП не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт, развило се пред една инстанция – пред РС. По делото, приключило с отмяна на оспорения акт от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт във въззивното производство пред СРС. В представения в това производство договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 300 лв. за въззивната инстанция, като е доказано реално извършено плащане, за което страните по договора са се подписали.

Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност, направено в писмения отговор на така договореното и заплатено адвокатско възнаграждение, същото е неоснователно. Договореното и изплатено възнаграждение от 300 лв. е в минималния определен размер съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. при интерес до 1000 лева. Видно от материалите по делото, процесуалният представител се е явявал и защитавал активно ищеца в проведеното съдебно заседание пред СРС, като това обосновава извод, че обезщетението следва да се уважи в предявения размер.

Неоснователно е възражението на ответника за приложението на чл. 5, ал.1 и 2 от ЗОДОВ. В конкретния случай ангажирането на адвокатска защита от страна на ищеца за водене на административно наказателно производство по обжалване на наказателното постановление съставлява упражняване на конституционно гарантирано право, поради което не може да се разглежда като утежняващо интересите на пострадалия действие. Настоящата инстанция не намира, че ищецът е допринесъл виновно за увреждането посредством осигуряването на своята процесуална защита в производството по отмяна на наказателното постановление, за което е заплатил претендираното като вреда адвокатско възнаграждение. За реализиране на отговорността на държавата в случая е необходимо наличието на незаконосъобразен акт, отменен с влязло в сила съдебно решение.

По тези съображения съдът намира, че следва да уважи иска за имуществени вреди в размер от 300 лв. ведно със законната лихва върху тази сума. Съгласно Тълкувателно решение ТР № 3 от 2005г. на тълк.д.№ 3 от 2004г. на ОСГК на ВКС, т.4 и трайната съдебна практика началният момент на забавата и съответно дължимостта на

законната лихва върху сумата на обезщетението е датата на влизане в сила на решението, с което се отменят административните актове. Но в случая ищецът посочва като дата, от която претендира лихвата – датата на предявяване на иска и лихвата следва да се присъди от този момент.

При този изход на делото и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените и доказани в настоящето съдебно производство разноски за държавна такса и възнаграждението за един адвокат. Видно от платежно нареждане, ищецът е заплатил държавна такса в размер на 10 лв /л.11/. Видно от представения Договор за правна защита и съдействие, който служи и като разписка, ищецът е платил в брой адвокатски хонорар в размер на 300 лв. на адвокат Т., преупълномощила адв.Ч., осъществила представителство по настоящото дело. Възражението за прекомерност, направено с писмения отговор на исковата молба, е неоснователно По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 18.08.2020 г., от който се установява, че договореното възнаграждение от 300 лева е заплатено в брой и в пълен размер. Договорът е надлежно оформен и има характер на разписка за посочената в него като заплатена сума, съгласно ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Заплатеното от ищеца възнаграждение е в минималния размер, предвиден в действащата към момента на договарянето и плащането редакция на чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., поради което не може да бъде намалено и в полза на ищеца следва да се присъдят разноски по делото в общ размер на 310 лв, представляващи държавна такса, в размер на 10лв и адвокатски хонорар, в размер на 300 лева .

Мотивиран от това Административен съд -София град, I отделение, 4-ти състав,

**Р Е Ш И:**

**ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - С.** да заплати на Н. В. Ч., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], на осн. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, обезщетение за имуществени в размер на 300 /триста/ лева, вследствие заплатено адвокатско възнаграждение за защита в производството по НАХД № 17513/ 2016 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва от 26.08.2020 г.

**ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - С.** да заплати на Н. В. Ч. разноски по делото в размер на 310 /триста и десет/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

**СЪДИЯ:**